

angelci iz nebes mami Ivico prinesli, in dan, ko so jo iz njenega naročja spet nazaj v nebesa vzeli.

Ko smo počastili grobove svojih ljudi in znancev, se ustavimo še pred velikim križem sredi pokopališča, da se s svečo in molitvijo spomnimo naših vojakov, ki so pokopani v daljnih tujih deželah. Tam se spomnimo tudi vseh, ki so pred nami živeli na naši zemlji. Teh je veliko, zakaj brez števila ljudi je že živelo po naših hribih in dolinah ter hodilo po potih, kjer hodimo zdaj mi. Če bi vstali pred našimi očmi, bi jih videli silno vojsko. In vsem tem smo dolžni čast in slavo, ker v življenju se niso trudili zgolj zase, ampak tudi za nas. Oni so krčili gozde in izorali njive, ki rode nam, oni so zgradili ceste in železnice, po katerih se vozimo, ustanovili tovarne, v katerih delamo, izumili stvari, ki nam lajšajo in lepšajo življenje, ter postavili hiše, v katerih prebivamo. Njih imena so pozabljena, njih spominki so razpadli, ali njih delo jih je preživelo. Mi smo njihovi dediči, ki uživamo bolj sadove njih dela kakor svojega, njih misel je ostala v nas in njih kri se še pretaka v naših žilah. Zato se hvaležno spominjamo vseh prednikov, čeprav jim ne vemo več ne imena ne groba.

Bog jim daj večni mir in večna luč naj jim svetil!

Po tem dnevu nam je živo na misli smrt, zakaj ne le ljudje, tudi smrt ima jeseni bogato žetev. V jasnem vremenu so borovci temnozeleni, bukve rdeče, hrasti krvavorjavi, topoli bledozlati, ali med to krasoto se nenehoma spreha smrt in pobira svoj delež. Ko zaveje mrzel veter, se listje na gosto

vsiplje na tla in gozd se naglo jasni. Na debelo je že listje na tleh, in ko hodimo po gozdnih kolovozih, brodimmo po njem, da šumi. Breze in kostanji so se že prej obleteli in tudi z orehov je že odpadlo listje, ki je v prvih slanih porumenelo. Jelše in jeseni ob vodi pa ne porumene in ne pordeče nič. Njih listje se kar zvije in počrni, kakor bi bilo opaljeno, ter potem odpada. Lepo barvo ima pa razno grmovje, pod katerim cvete še kje kak a sirotna bela ali rumena rožica.

Kjer so ljudje premožni, praznujejo tedaj god svetega Martina, ki ima v oltarju škofovsko kapo in zlat plašč na sebi ter gosko pri nogah. Kjer je siromaščina, pa ljudje seveda ne morejo godov tako praznovati, kakor bi jih radi.

Po svetem Martinu je treba v suhem vremenu že pridno listje grabiti, da bo imela živina zadosti nastila. Pa tudi drva je treba že napravljati, zakaj jesen mineva, brglezi in sinice so se približali hišam, zemlja postaja suha in trda in včasih zrak že diši po snegu, ki je po planinah zapadel.

Tedaj mislijo bogatini v mestu na tople kožuhe, na vesele pojedine, na gledališče, na koncerte, plese in druge mestne zabave. reveži pa strahoma na noči, ko strgane odeje ne morejo pregreti lačnih želodcev, in ko bolnik, ki je vso noč prekašljaj, obupan čaka, kdaj posveti dan skozi ledene rože na oknu.

Dà, jesen je minila, mraz pritiska in po snegu diši! S trdo, neusmiljeno roko trka zima na duri in na srce.

(Nadaljevanje v januarski številki.)

Jesen

Oj, jesen, oj, jesen,
kako je tvoj dih meglen ...
Poslednja astra, komaj razcvela,
gomil spokojnih zvezda nevesela,
se muči k luči,
tiha in blede,
sonca ne bo več uzrla,
kot zgrbljena starka se vase seseda,
nocoj bo umrla.
Oj, jesen, oj, jesen,
kako je tvoj dih strupen ...

Marija Grošljeva